

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр. Перник, 14 декември 2013 г.

Административен съд - Перник, касационен състав, в публично съдебно заседание на двадесет и седми ноември, две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ИГНАТ ГЕОРГИЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЕМИЛИЯ ИВАНОВА

при секретаря В.Х. и в присъствието на представител на Окръжна прокуратура - Перник, прокурор ***, като разгледа докладваното от съдия Георгиев КНАХД №325 по описа на съда за 2013 година, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63. ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда“ - Софийска област - София против решение №257 от 05.07.2013 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №114 по описа на съда за 2013 г.

С обжалваното решение е отменено наказателно постановление (НП) №23-2306321 от 03.01.2013 г. на Директор на Дирекция (Д) „Инспекция по труда (ИТ) - Софийска област (СО)“ - София, издадено срещу „***“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес: ***, представлявано от *** - управител, за нарушение по чл. 62, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), за което на основание чл. 414, ал. 3 от КТ е определено да бъде наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 (две хиляди) лв.

В жалбата се твърди, че решението на първата съдебна инстанция е неправилно. Съдържат се оплаквания за несъответствие на изводите на районния съд с доказателствата по делото, както и липса на обсъждането им в тяхната съвкупност, което на свой ред поради погрешни фактически и правни изводи е довело до отмяна на процесното НП. От касационния съд се иска да отмени атакувания съдебен акт и да се произнесе по същество, като потвърди процесното НП. В съдебно заседание жалбоподателят не изпраща представител.

Ответникът по жалбата „***“ ЕООД, гр. София пред съда не изпраща представител и не заявява становище във връзка с жалбата.

Представителят на Окръжна прокуратура - Перник дава заключение, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок, от надлежна страна в административнонаказателното производство и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се дължи нейното разглеждане.

Административен съд - Перник, като разгледа делото по реда на чл. 208 и сл. от АПК, взе предвид доводите и становищата на страните, след извършена и служебна проверка за валидност,

допустимост и съответствие с материалния закон на атакуваното съдебно решение приема следното:

За да постанови обжалваното решение съдебния състав на Районен съд – Перник на основание събраните и представени по делото писмени и гласни доказателства е приел за безспорно от фактическа страна, че на 23.10.2012 г. срещу „***“ ЕООД, гр. София, със съставяне на акт за нарушение е образувано административнонаказателно производство затова, че към 18.10.2012 г. дружеството, в качеството му на работодател, не е уредило като трудови, посредством сключването на трудов договор, правоотношенията си с лицето ***, заварена да работи като, както заявила, „ОТК“ в проверяван обект – шивашки цех, стопанисван от наказаното лице. Нарушението било установено в хода на извършвана от инспектори на Д„ИТ-СО“ – София проверка по спазване на трудовото законодателство. Въз основа на съставения АУАН е издадено процесното НП.

При така установеното от фактическа страна районният съд извършил служебна проверка за законосъобразност на административнонаказателното производство е приел от правна страна, че същото е протекло при наличие на допуснати съществени процесуални нарушения. Районният съд е постановил, че процесното НП не е връчено съгласно правилото на чл. 58, ал. 1 от ЗАНН. Посочено е, че тъй като в разписката за доставяне не били вписани имената на лицето, получило преписа на НП и липсвали данни за акта, основание за получаване на книжа на основание учредена представителна власт, това съществено е ограничило правото на защита на посоченото за нарушител лице. Районният съд е приел за факт допуснато и друго съществено процесуално нарушение, а именно липса на пълно и точно описание в процесния акт и издаденото въз основа на него НП, на обстоятелствата по извършване на нарушението. Прието с обжалваното решение е, че описанието на нарушението не съответства на посочената за нарушена законова разпоредба, че липсва вписване на датата, както и че направеното описание е неясно. В обжалваното решение са налице изводи и по съществото на спора, като е прието, че административнонаказващият орган не е установил и доказал безспорно наличие на достатъчно елементи на правоотношението по предоставяне на работна сила, които да могат да го квалифицират като трудово.

Така постановеното решение касационният съд намира неправилно.

На първо място в резултат на извършената служебна проверка на обжалвания съдебен акт на основание чл. 218, ал. 2 от АПК във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН настоящият касационен състав намира решението за валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, подлежащ на съдебен контрол, с произнасяне на компетентен съд, в законен състав и в рамките на дадените му от закона правомощия, след надлежно и в срок сезиране от страна с активна процесуална легитимация.

По същество и във връзка с приложимия закон касационният съд не споделя мотивите на първата съдебна инстанция да отмени процесното НП поради наличие на съществени процесуални нарушения в производството и липса на доказан за осъществен състав на посоченото нарушение на КТ.

Административнонаказателното производство срещу „***“ ЕООД, гр. София е образувано за нарушение на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ. Нормата на чл. 62, ал. 1 от КТ гласи, че трудовият договор се сключва само в писмена форма. В чл. 414, ал. 3, предл. първо от КТ е посочено, че работодател, който наруши разпоредбите

на чл. 62, ал. 1 от КТ се наказва с имуществена санкция или глоба с посочен долен и горен праг.

По същество страните спорят относно това налице ли е нарушение на трудовото законодателство в посочената му част или между санкционираното дружество и *** към момента на проверката е съществувал реален и валиден консултантски договор (за изработка), именуван граждански.

На първо място не се споделя позицията на първата съдебна инстанция относно същественост на неспазването на изискването на чл. 58, ал. 1 от ЗАНН, предвид връчване на процесното НП на лице, без доказана представителна власт по отношение на наказаното дружество. Въпреки безспорната нередовност на връчването процесното НП е обжалвано в срок пред районния съд. В такъв случай, след като наказаният работодател надлежно, както и по съществото на вмененото му за извършено административно нарушение, е упражнил правото си с редовна и допустима жалба, безспорно е че правото му на защита не е било ограничено, а още по-малко – съществено. Константната съдебна практика по отношение същественост на процесуалните нарушения е в посока същите да са довели до ограничаване правото на защита на нарушителите и възможността на последните да разберат какво е вмененото за извършено, наказуемо административно деяние, както и възможността да се ползват от правото си на обжалване.

На следващо място не се споделя позицията на първата съдебна инстанция за непълнота по отношение описание на нарушението и обстоятелствата по неговото извършване в акта и процесното НП, което е във връзка и с изводите по съществото на съдебния спор за липса на достатъчно елементи, които да са основание правоотношението с *** да може да се квалифицира като трудово. Касационният съд не установява подобна непълнота.

От фактическа страна е безспорно, че при извършената на 18.10.2012 г. проверка *** се е намирала в обекта и е полагала труд като „ОТК“, както и че към този момент на проверяващите не е представен сключен нито граждански, нито трудов договор. Пред контролните органи на 23.10.2012 г. е представен граждански договор от 16 октомври 2012 г.

От правна страна за да не съществува съмнение, че е налице неизпълнение на задължението по чл. 61, ал. 1 от КТ във вр. с чл. 62, ал. 1 от КТ във вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ в административнонаказателното производство и в производството пред съда следва безспорно да се установи и докаже наличие на отношения по предоставяне на работна сила между лица в отношения работодател и работник/служител, които да могат да се квалифицират като трудови. От съществено значение за преценката дали изпълняваната дейност е трудова е наличие на безспорни доказателства относно същността на работата като съвкупност от трудови функции, за чието извършване се предоставя работна сила при определени условия (*КТ Глава шеста, Раздел I „Основни задължения при предоставянето на работната сила“*) (в този смисъл решение № 10474 от 10.07.2013 г. на ВАС по адм. д. №5482/2013 г). От друга страна за квалифицирането на отношенията като граждански от основно значение е обстоятелството дали възложената работа е била определена по обем и краен резултат, както и дали изпълнителят е бил самостоятелен при реализиране на задълженията си по договора. Важно е да се отбележи, че намерението на страните при сключването на договорите и обстоятелството, че сключените договори се именуват „граждански“ е без правно значение при преценката относно това какъв е видът на правоотношенията.

Касационният съд смята, че по настоящото дело не е безспорно установено и доказано наличието на елементи от правоотношението между *** и „***“ ЕООД, гр. София, които да са основание същото безусловно да се квалифицира като гражданско. Напротив – при фактите, така както са установени те и пред първа съдебна инстанция и противоречивите обяснения, изхождащи от *** , по делото безспорно са налице данни за повече елементи на трудово правоотношение, отколкото на гражданско такова. *** е заявила в декларация за първи път пред проверяващите, че работи като „ОТК“ (което по правило е абривиатура на сложното наименование „Отдел „Технически контрол“, но не и консултантска дейност) с определено работно място, с работно време, с регламентирани дневна и седмична почивки – елементи на трудово правоотношение. Заявила е още, че работи на граждански договор. В последваща декларация от 25.10.2012 г. *** вписва обяснения, като заявява, че е страна по граждански договор без уговорено работно време и почивки, като декларацията на практика съдържа цели, сложни изрази от представения граждански договор, но без да се споменава дейността „ОТК“. В представения по преписката и т. нар. граждански договор, страните са уговорили предмет – консултантски услуги, докато *** първоначално твърди, че следи и контролира за качеството на изработваната продукция. Страните са уговорили още, че възложителя ще изплати на изпълнителя „месечно“ възнаграждение в срок до 10 дни след приключване на работния месец, при положение че изпълнителят се е задължил да изпълни задълженията си по договора в срок от един месец от сключването на договора на 16.10.2012 г. В договора се съдържат включени и бланкетни клаузи, които противоречат на предмета му, определен като тип консултантски, както и липсват същностни елементи на договора за изработка, какъвто в повечето случаи се явява договорът за консултантски услуги. По делото не са налице данни и какво е основанието за сключване на договор за посочените консултантски услуги във връзка с дейността, осъществявана в шивашки цех с лице, непритежаващо необходимите за изпълнение на договора квалификации, което освен това не е и съвсем наясно с предмета на гражданския договор, по който се явява изпълнител.

На основание горното, при безспорно установено по делото наличие на множество основни елементи на трудово правоотношение от една страна и липса на същностни елементи на облигационно отношение от друга, единственият законосъобразен извод е за правилност на заключенията на административнонаказващия орган – наличие на трудово правоотношение, безуспешно прикрито като облигационно такова, следователно нарушение на регламента на КТ. Касационният състав не цени представения, наречен граждански, договор като реално сключен и обективирал действителни уговорки между страните по същия. Освен това договорът не е представен в момента на извършване на проверката на място, следователно не са налице безспорни доказателства за неговото съществуване към този момент. Съдът приема, че същият е съставен и подписан с единствената цел възпрепятстване реализирането на административнонаказателна отговорност, в каквато посока се цени и декларацията на *** пред контролните органи.

Предвид всички доказателства по делото безспорно и кореспондиращо с установяванията по фактите, както и съответно на обстоятелствените части на акта и процесното НП е, че в случая са налице елементите на трудово правоотношение, което е изисквало уреждането му посредством сключването на трудов договор, обективиран в писмена форма, каквото е изискването на КТ. Безспорно

е в конкретния случай, че дружеството работодател е наело ***, а тя на свой ред е престирала работна сила, в определено работно време, на определено работно място, с регламентирани дневна и седмични почивки и доколкото задълженията ѝ (съгласно уговореното в именувания граждански договор) са многократни и повтаряеми, то безспорно е налице трудовоотношение, за което приложими са разпоредбите на КТ. След като трудово правоотношение е съществувало, а същото не е уредено като такова посредством сключването на писмен трудов договор, то не е спазено изискването на чл. 61, ал. 2 от КТ, съответно е реализиран състав на нарушение във вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ, поради което правилно е ангажирана административнонаказателна отговорност по отношение на „***“ ЕООД, гр. София.

С оглед на изложеното обжалваното съдебно решение, като постановено при неправилно приложение на закона, следва да бъде отменено. Делото е изяснено от фактическа страна, поради което и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, следва да бъде разгледано и решено по същество, като се потвърди наказателното постановление, по следните съображения:

Настоящият съдебен състав, намира че при съставянето на акт за нарушение №23-2306321/23.10.2012 г. и при издаването на оспореното наказателно постановление, не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до нарушаване правото на защита на санкционираното лице.

В конкретният случай, деянието извършено от санкционираното лице осъществява състава по чл. чл. 62, ал. 1 от КТ във вр. с чл. 414, ал. 3 КТ., с оглед на което законосъобразно е ангажирана отговорността му на посоченото основание. Определената от административно наказващият орган санкция е в определените от закона граници и в размер към минимума, поради което касационната инстанция намира същата за законосъобразна и справедлива.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК във вр. с чл. 222, ал. 1 от АПК Административен съд - Перник

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №257 от 05.07.2013 г. на Районен съд - Перник, постановено по НАХД №114 по описа на съда за 2013 г., КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление №23-2306321 от 03.01.2013 г. на Директор на Дирекция „Инспекция по труда - Софийска област“ - София, издадено срещу „***“ ЕООД, ЕИК ***, седалище и адрес: ***, представлявано от *** - управител, за нарушение по чл. 62, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), за което на основание чл. 414, ал. 3 от КТ определено да бъде наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 000 (две хиляди) лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.